

Lolly

Een van de beste uitvindingen van de laatste decennia vind ik de walkman. Die piepkleine cassetterecordertjes, die je alleen kunt beluisteren door middel van een piepklein koptelefoontje. Het oogt misschien wat decadent als onze jonge kinderen zo'n ding op hun hoofd hebben, maar wat een uitkomst! Wij gaan niet meer op vakantie zonder die walkmans. Het levert ons een onwaarschijnlijke rust op de achterbank op. Geen gevechten, geen getrek, geen gejengel of gezeur. De een luistert naar 'Kinderen voor kinderen' en de ander naar 'Sprookjes van Grimm'. Je krijgt niet eens contact als je ze een broodje wilt aanbieden. Geweldig!

Zo vreten we heel wat kilometers, voordat ze eindelijk al hun bandjes hebben afgeluisterd. En we zijn dus al een heel eind in vreemd gebied, als ze gaan vragen om 'iets lekkers'. Ik besluit dat ze een lolly mogen, dat is ook een goede zoethouder. Ik diep de lolly's op, geef ze door en kijk snel weer naar de borden. Hier ergens moeten we afslaan, dus opletten geblazen.

Helaas werken de lolly's niet zo goed als de walkmans. Er ontstaat al meteen weer gejengel, want ze krijgen de papiertjes er niet af. Die zitten inderdaad wel erg strak om die stokjes gerold. Geef maar weer hier. Ik peuter de papiertjes los en kijk onderwijl steeds op of ik geen bord mis. Maar blijkbaar mis ik er toch een, want ik zie het pas op het allerlaatste moment: hier moeten we afslaan!

Te laat. We maken een aardig vaartje en er zit een sliert auto's achter ons. We kunnen toch moeilijk met die combinatie van auto en caravan, drie kinderen achterin en zoveel auto's achter ons bovenop de remmen gaan staan.

We rijden dus de afslag voorbij en moeten dan keren. De sfeer in de auto wordt er niet beter op. 'Jij zou toch op de borden letten? Zeg het dan op tijd!' 'Ja, dat kwam door die ellendige lolly...' Nijdig duw ik de lolly in de hand van een van de kinderen, terwijl echtgenoot een inrit zoekt om te keren. Hij draait er achteruit in. Nu wordt het echt crisis, want een wiel van de caravan zakt weg in een greppel. 'Nou zijn we de klos!', gromt echtgenoot. 'Hoe komen we hier ooit weer weg?'

Natuurlijk komen we er weg, met wat bloed, zweet en tranen. Lichtelijk over de zenuwen rijden we terug om de gemiste afslag te zoeken. Dan horen we achter ons een kinderstemmetje: 'Nou is m'n lolly gevallen! Mag ik een nieuwe?' Zoonlief kijkt nog verbaasd ook als ik woedend schreeuw dat ik het woord 'lolly' de eerstkomende dagen niet meer wil horen.

Hij zet gauw zijn walkman op.

Uit: De Caravan, september 1993.

Lucy Beker

www.bekertekstenredactie.nl